

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE JÆGER

BOG 3 • FRISKE LIG

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Vi var ti år, da zombie-virussen brød ud. Det hele startede, da et krydstogtskib sank. Flere hundrede druknede.

Alle troede, det var et uheld. En mekanisk fejl. Men få dage efter kom de døde op fra havet. De gik mod byerne med ét formål: at æde menneskekød.

Zombier, kalder vi dem. De levende døde. De bor uden for muren. Jager i flokke. Og hver gang de bider en, kommer der flere af dem og færre af os.

Kapitel 1: Tab

(ALO FORTÆLLER)

”Jægerne er på vej tilbage!” råber Troy, der står vagt ved porten.

Jeg knuger Snes bold i hånden. Jæger. Det var jeg også engang. Det virker som længe siden.

Sne ser op på mig og logrer. Jeg kaster bolden, og han løber efter den.

Jeg har trænet meget med ham de sidste par dage. Næsten non-stop, og der er snart ikke den kommando, han ikke kan. Men jeg skal også lege med ham, siger Jenko. Alt skal ikke bare være træning.

Sne kommer tilbage med bolden. Lægger den på jorden foran mig. Det er en lille, grøn gummibold. Den minder mig om en, jeg og Ava havde som små.

Ava. Hendes navn er som et lynnedslag i tankerne. Jeg skubber det væk.

Jeg har ikke længere en søster.

”Jægerne er på vej hjem!” råber Troy fra porten, og alle skynder sig ned i gården for at klappe.

Jeg fnyser. Det burde være omvendt. Det burde være jægerne, der klappede ad os. Det var trods alt os, der overlevede et kæmpe zombieangreb for få dage siden.

De sorte pletter på stenvuren fortæller lidt om, hvad der skete. De mange nye grave uden for muren siger mere.

Jeg tyrer bolden af sted igen. Jeg havde troet, at vi var okay. At alt var fint, da vi havde fået myrdet den sidste af de zombier, der var sluppet ind. Men intet var okay. Intet havde været okay, siden Ava og jeg sneg os ud for at hente en prøve fra en af de første zombier. Hun havde løjet for mig. Løjet for alle.

Jeg slår ud i luften. Der havde været tegn. Den måde, hun gik på. Sne, der knurrede. Den lille rest af mørke, der ikke havde villet forlade hendes blik, siden hun skød Tarik. Jeg havde troet, det var sorg. Nu ved jeg, at det var angst.

”Alo?”

Jeg vender mig. Mark kommer gående hen mod mig. Jægernes leder. Han er dækket af rejsesøv og blod. Så turen har ikke været let. Det er de næsten aldrig.

”Jeg har hørt, hvad der er sket med Ava,” siger han.
”Tillad mig at kondolere.”

Jeg svarer ikke. Kondolere. Det er et mærkeligt ord. Det er sådan noget, voksne siger i stedet for at sige, at de er kede af det, at det er trist, at det gør dem ondt. Eller at det er fuldstændig forfærdeligt.

Sne kommer springende tilbage. Slipper bolden og ser hen mod Mark.

”Og der er hunden jo,” siger Mark og sætter sig på hug.
”Jenko siger, at du har trænet ham godt.”

Jeg svarer ikke.

”Jeg har tænkt over det, Alo. Du må godt være jæger igen.”

Sne bjæffer og logrer med halen.

Mark ser på mig. Jeg kan se, at han forventer et svar, men jeg siger ikke noget. At være jæger betød alting indtil for et par dage siden. Nu ...

”Du kan jo overveje det,” siger Mark så. ”Vi tager af sted igen i morgen. Der er stadig masser af ting, vi skal hente i Camp B. Vi kunne godt bruge et par ekstra hænder.”

Ekstra hænder. Så det er derfor, han vil have mig med? Af nød? Eller værre endnu: fordi han har ondt af mig?

Mark går, og jeg ser hen mod muren. Hvordan kan jeg være jæger, når min søster er en af dem, jeg skal jage?

Kapitel 2: Tre dage

(AVA FORTÆLLER)

Det er tre dage siden, jeg forlod campen nu. Man begynder at kunne se det på mig. Snavset, der klistrer til huden, og lugten, der følger med, når man ikke kan tage et bad.

Og så er der sulten. Eller de to slags sult. For der er to. Den ene er den normale: sulten efter mad. Alt, hvad jeg har fået de seneste par dage, er nogle umodne æbler, jeg fandt i parken. Den anden sult er værre. Det er den efter menneskekød.

Jeg lagde ikke så meget mærke til den i campen, måske fordi jeg dengang stadig kunne kontrollere den anden sult. Måske, fordi giften ikke havde spredt sig så meget endnu.

Selvom jeg skærer i såret og presser blod ud flere gange hver dag, kan jeg ikke forhindre det i at sprede sig. De mørke linjer kravler længere og længere op ad mit ben.

Jeg går ind mod byen i dag. Er nødt til at prøve at finde

noget mere mad og måske også et sted, jeg kan bo. Det regner så meget, at jeg ikke kan blive ved med at sove på bænken i parken.

Jeg sætter kurs mod det gamle supermarked. Zombierne holder til der. Jeg ved det, fordi Alo tit brokkede sig over det. Var frustreret over, at de spærrede vejen til et madlager. Hvis jeg er heldig, er der stadig nogle dåser med mad derinde. Noget, der kan stoppe den evindelige knurren i min mave.

Mens jeg går ned ad gaderne, ser zombierne efter mig, men de lader mig være. De kan lugte, at jeg er smittet. Jeg er ikke mad for dem længere.

Det røde skilt uden for supermarkedet lyser op mod det grå beton. Ved siden af mig sidder en zombie og gnaver på en gammel knogle. Andre går bare med tomme blikke. Søgende.

Indenfor er der mange. Som bier i en bikube stryger de ud og ind mellem hinanden. Og så ser jeg det. Midt i flokken af zombier ligger der et lig. De har dræbt et menneske og slås nu om, hvem der skal have en bid. Jeg ser forbi de mange zombier. Ser de mange hylder med varer, der står, som om de var sat på hylderne i går.

Der kommer en svag, rådden stank fra de gennemsigtige køleskabe, hvor mælkekartonerne står, helt

opsvulmede af gæring. Det kød, der engang lå i de store diske, er for længst er ædt af fluer og maddiker, så nu er der kun tomme plastikbeholdere tilbage.

Overalt kribler det med kryb. Biller, fluer, edderkopper. Jeg vifter med hånden foran mig for at holde insekterne væk, mens jeg sætter kurs mod dåserne.

Foran dåserne sidder en zombie. Den har sikret sig en hel arm og æder nu løs.

Da jeg nærmer mig, løfter den blikket og udstøder et hvæs.

Jeg går lidt væk og tager et skridt frem mod dåserne, men den hvæser igen.

”Nej, nej, dåserne,” forsøger jeg, men den fatter intet. Er sikker på, at jeg vil stjæle dens arm.

Som en arrig bjørn rejser den sig og kaster sig frem mod mig.

Jeg springer til side, men nu kan jeg høre flere hvæs bag mig. Og kort efter er jeg omringet af zombier.

